Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2014, sp. zn. 7 To 430/2013, ECLI:CZ:KSOS:2014:7.TO.430.2013.1

Číslo: 18/2015

Právní věta:

Jestliže pachatel použije úředně ověřenou kopii padělku listiny, která je jinak veřejnou listinou (např. vysokoškolský diplom), s vědomím, že se jedná o padělek, s cílem dosáhnout účelu, ke kterému by jinak sloužil originál této listiny, naplňuje znaky skutkové podstaty přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny ve smyslu § 348 odst. 1, alinea první, alternativa druhá, tr. zákoníku.

Soud: Krajský soud v Ostravě

Datum rozhodnutí: 27.05.2014

Spisová značka: 7 To 430/2013

Číslo rozhodnutí: 18

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Padělání a pozměnění (pozměňování) veřejné listiny, Veřejná listina

Předpisy: §24 Zákona č. 168/1999 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Z o d ů v o d n ě n í:

Napadeným rozsudkem okresního soudu ve Frýdku-Místku byla obžalovaná M. A. uznána vinnou tím, že v blíže nezjištěné době nejpozději dne 20.5.2009 ve F.-M., či jinde, si opatřila na své jméno padělaný vysokoškolský diplom v ruském jazyce, osvědčující absolvování studia v letech 1994 – 1999 na Akademické právnické univerzitě v M., R. f., č. DIS 0042810, včetně přílohy k tomuto diplomu, následně si nechala notářsky ověřit u notářky JUDr. M. F. se sídlem ve F.-M. dne 20.5.2009 kopii tohoto padělaného diplomu, kterou předala v O. tlumočníkovi Mgr. P. K. k vyhotovení překladu z ruského jazyka do českého jazyka, následně takto ověřenou kopii padělaného diplomu, včetně překladu do českého jazyka, dne 25.5.2009 zaslala na Masarykovu univerzitu, Právnickou fakultu, B., jako pravý doklad s žádostí o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, k tomuto však nedošlo, neboť prorektor Masarykovy univerzity v B. tuto žádost svým rozhodnutím ze dne 4.9.2009, č.j. 21499/2009, zamítl, když v rámci písemného odvolání ze dne 21.9.2009 požádala Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, P., o uznání svého vysokoškolského vzdělání, přičemž rozhodnutím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, P., č.j. 22668/2009-30, ze dne 12.10.2009, jí bylo vysokoškolské vzdělání absolvované na zahraniční vysoké škole uznáno v České republice, a k

tomuto odvolání rovněž předložila ověřenou kopii padělaného diplomu, včetně překladu do českého jazyka, ačkoli věděla, že se jedná o padělaný vysokoškolský diplom, který byl podkladem k uznání vysokoškolského vzdělání na území České republiky, předložila nejpozději dne 8.2.2010 osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání, spolu s ověřenou kopií padělaného diplomu Akademické právnické univerzity se sídlem v M., R. f., č. DIS 0042810, jako doklad o svém vzdělání při jednání Okresního soudu ve Frýdku-Místku ve věci vedené pod sp. zn. 4 T 42/2009.

V tomto jednání byl okresním soudem shledán trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 alinea druhá trestního zákona a obžalovaná za něj byla odsouzena podle § 176 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody v trvání čtyř měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu v trvání 14 měsíců. Podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona jí byl současně uložen peněžitý trest ve výměře 80 000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve lhůtě vykonán, jí byl podle § 54 odst. 3 tr. zákona stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců.

Naproti tomu byla obžalovaná M. A. podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěna obžaloby Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku ze dne 22.3.2011 sp. zn. 1ZT 288/2010 pro skutek, v němž byl obžalobou spatřován trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona, s odůvodněním, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání státní zástupce Okresního státního zastupitelství ve Frýdku-Místku i obžalovaná M. A.

Státní zástupce své odvolání zaměřil do zprošťující části rozsudku v neprospěch obžalované M.

Obžalovaná M. A. své odvolání, písemně odůvodněné prostřednictvím obhájce, zaměřila do odsuzující části výroku napadeného rozsudku. Navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaná byla s přihlédnutím k pravému účelu použití dokladu o uznání vysokoškolského vzdělání obžaloby zproštěna podle § 226 písm. b) tr. ř. K trestné činnosti, kladené jí za vinu, pak předně namítla, že ověřená kopie není veřejnou listinou. Přisvědčila úvaze okresního soudu o ochraně ruského diplomu na základě mezinárodní smlouvy publikované pod č. 95/1983 Sb., nicméně soud se podle ní nevypořádal s požadavkem na připojení apostilační doložky v souladu s Haagskou úmluvou a Úmluvou o zrušení požadavku na ověřování cizích veřejných listin, a s tím, že obžalovaná nikdy nepoužila padělek originálu. Legalizace kopie diplomu podle ní nečiní z této kopie veřejnou listinu, osvědčující dosažené vzdělání. Dále namítla, že soud zcela pominul skutečnost, že obžalovaná byla vedena účelem podpořit svou obhajobu v souběžné věci, v níž okresní soud vynesl zprošťující rozsudek.

Krajský soud ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a po vyhodnocení věci dospěl k závěru, že je zapotřebí rozhodnout výrokem shora uvedeným.

Předně je zapotřebí konstatovat, že napadený rozsudek vzešel z řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a není zatíženo žádnými vadami, které by mohly mít vliv na řádné objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obžalované na její obhajobu. Všechny výroky rozsudku splňují kritéria požadovaná zákonem v § 120 odst. 3 tr. ř. a jeho odůvodnění odpovídá požadavkům § 125 odst. 1 tr. ř. Rozsudek soudu prvního stupně respektuje i povinnosti vyplývající z ust. § 2 odst. 5 tr. ř., neboť z obsahu předloženého spisu je zřejmé, že okresní soud provedl ve věci veškeré dostupné a potřebné důkazy rozhodné pro zjištění skutečného stavu věci, a to v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí, a provedené důkazy vyhodnotil způsobem odpovídajícím ust. § 2 odst. 6 tr. ř., tedy jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž se logickým a přesvědčivě zdůvodněným postupem zabýval všemi okolnostmi významnými pro jeho rozhodnutí. Soudu prvního stupně není možno vytýkat, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul nebo že by provedené důkazy hodnotil v

rozporu s jejich obsahem nebo že by se při hodnocení důkazů dopustil nějakých nelogičností či nesprávností. V odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud vysvětlil, jakými úvahami se při hodnocení jednotlivých důkazů řídil, jaká z nich vyvodil skutková zjištění a právní závěry, a krajský soud v tomto směru nemůže okresnímu soudu nic vytknout.

Nejprve byla přezkoumána odsuzující část napadeného rozsudku, ve které byla obžalovaná uznána vinnou trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 alinea druhá trestního zákona, jehož se měla dopustit tím, že padělanou veřejnou listinu užila jako pravou.

Námitky, které obžalovaná v podaném odvolání uplatnila, jsou převážně opakováním obhajoby z řízení před soudem prvního stupně, se kterou se okresní soud řádně vypořádal a správně uzavřel, že obhajoba obžalované, která tvrdí, že Vysokou školu v M. studovala a absolvovala, a že jí byl po skončení tohoto studia udělen diplom, který potvrzoval její ukončené vzdělání v oboru právo, je nevěrohodná a provedenými důkazy zcela vyvrácená. V tomto směru sice nelze poukazovat na první výslech svědkyně G. A. K., pracovnice studijního oddělení Akademického právnického institutu v M., ze dne 16.10.2010, ani na písemná vyjádření opatřená ruskými justičními orgány na základě žádosti mezinárodního odboru Nejvyššího státního zastupitelství ČR (zprávy Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace), neboť tyto důkazy byly opatřeny před sdělením obvinění obžalované a nemají povahu neopakovatelných ani neodkladných úkonů, a navíc výslech svědkyně K. byl dne 16.10.2010 konán v nepřítomnosti obžalované a jejího obhájce, a jmenovaní ani nebyli o termínu konání výslechu uvědoměni. Okresní soud si však byl existující situace vědom, a poté, kdy podle § 425 tr. ř. požádal justiční orgány Ruské federace o opětovný výslech svědkyně G. A. K. a zabezpečil i změnu již stanoveného termínu konání výslechu v M. tak, aby obžalovaná a její obhájce měli možnost se tohoto výslechu účastnit, tímto způsobem zajistil opatření důkazního prostředku, který lze procesně použít, tedy výpověď svědkyně G. A. K. ze dne 11. 10. 2012. Svědkyně v ní jednoznačně potvrdila, že obžalovaná M. A. na Akademické právní univerzitě v M. nikdy nestudovala, předmětný diplom jí nebyl vydán, diplom, který svědkyně při svém výslechu viděla, neodpovídá ani vzhledově diplomům používaným na jejich institutu, vykazuje i odlišná razítka, a neodpovídá ani přehled předmětů uvedených na příloze diplomu.

Ze spisu Okresního soudu ve Frýdku-Místku vyplývá, že obžalovaná byla v přípravném řízení trestním (ve věci původně vedené jen pro trestný čin neoprávněného podnikání) vyzvána k doložení svého diplomu v termínu do 12. 2. 2009, tehdy sdělila, že diplom předložit nemůže, jelikož jej ztratila. Ze spisu Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy vyplývá, že obžalovaná teprve dne 25. 5. 2009 požádala Masarykovu univerzitu o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání. Ke své žádosti adresované Masarykově univerzitě v B., jakož i k podanému odvolání, směřujícímu k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy v P., obžalovaná přiložila úředně ověřenou kopii diplomu, evidovanou pod číslem DIS 0042810, podle něhož jí byla rozhodnutím Státní atestační komise Akademické právní univerzity v M. ze dne 24. 6. 1999 přiznána kvalifikace právník v oboru právní věda, což diplom vydaný dne 30. 6. 1999 stvrzoval a byl legalizován osobou jménem V. N. D., stvrzující dne 14. 7. 1999 jménem Úřadu konzulární služby Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace, že ukončila studium a byla jí udělena kvalifikace právník na Akademické právnické univerzitě se sídlem v M.

Z výpovědi pracovnice notářské kanceláře JUDr. M. F., svědkyně I. S., a z ověřovací doložky nacházející se na fotokopii diplomu, který obžalovaná ve správním řízení předložila, vyplývá, že dne 20. 5. 2009 obžalovaná nechala notářsky pořídit kopie diplomu včetně všech jeho příloh v ruském jazyce a nechala je ověřit jakožto kopie shodné s originálem. Svědek Mgr. P. K. potvrdil, že mu obžalovaná předala k vyhotovení překladu ověřenou kopii vysokoškolského diplomu, zadavatelem byla podle jeho tlumočnického deníku firma J.F.T. dne 20. 5. 2009, zakázku zapsanou v deníku znalce a tlumočníka pod položkou 97/09 provedl dne 21. 5. 2009 a dne 22. 5. 2009 předal překlad z ruského do českého jazyka obžalované, přičemž prováděl překlad ověřené kopie vysokoškolského diplomu

včetně příloh. Krajský soud podotýká, že již tímto jednáním obžalovaná formálně naplnila znaky přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 alinea druhá trestního zákona, neboť padělanou veřejnou listinu užila jako pravou.

K obhajobě obžalované, že se okresní soud nevypořádal s požadavkem na připojení apostilační doložky v souladu s Haagskou úmluvou a Úmluvou o zrušení požadavku na ověřování cizích veřejných listin, krajský soud uvádí, že okresní soud správně poukázal na existenci dosud platné dvoustranné smlouvy mezi Československou socialistickou republikou a SSSR, zveřejněnou ve Sbírce zákonů pod č. 95/1983 Sb., účinnou od 4.6.1983, o právní pomoci a právních vztazích ve věcech občanských, rodinných a trestních, která je závazná pro Českou republiku i Ruskou federaci, podle jejíhož čl. 11 odst. 1 platí, že listiny, které byly vyhotoveny na území jedné smluvní strany nebo ověřeny justičním nebo jiným orgánem nebo zvlášť k tomu zmocněnou osobou a v předepsané formě a byly opatřeny otiskem úředního razítka, se na území druhé smluvní strany používají bez dalšího ověření, přičemž podle čl. 11 odst. 2 listiny, které jsou na území jedné smluvní strany považovány za veřejné, mají důkazní moc veřejných listin také na území druhé smluvní strany. Česká republika i Ruská federace jsou sice smluvními stranami Haagské úmluvy o zrušení požadavku ověřování cizích veřejných listin ze dne 5. 10. 1961, nicméně osvobození od vyššího ověření (superlegalizace) veřejných listin podle § 62 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, které se uplatní přednostně, je specifikováno v dvoustranné smlouvě, a tou je výše uvedená smlouva publikovaná pod č. 95/1983 Sb. Ani obsah Úmluvy o zrušení požadavku na ověřování cizích veřejných listin, publikované pod č. 45/1999 Sb., na niž podané odvolání poukazuje, obžalovanou podle názoru krajského soudu nevyvinuje, Úmluva sice zrušila požadavek diplomatického nebo konzulárního ověřování cizích veřejných listin, jimiž se podle čl. 1 považují mimo jiné listiny vydané správními úřady, to však nesouvisí s podstatou jednání, které je obžalované jako protiprávní vytýkáno.

Naopak je podstatné, že Akademická právnická univerzita byla podle ruského práva oprávněna vydat vysokoškolský diplom osvědčující absolvování studia na Akademické právnické univerzitě v M. v Ruské federaci, na němž byla vyznačena legalizace osobou označenou V. N. D., pracovník Úřadu konzulární služby Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace, který ve smyslu shora citovaného čl. 11 odst. 1 bilaterální smlouvy mezi Českou republikou a Ruskou federací měl být jakožto konzulární úředník onou zvlášť zmocněnou osobou, která listinu ověřila. Vysokoškolský diplom, údajně vydaný Akademickou právnickou univerzitou v M., údajně legalizovaný pracovníkem Úřadu konzulární služby Ministerstva zahraničních věcí Ruské federace, opatřený otiskem úředního razítka, je veřejnou listinou jak na území Ruské federace, tak ve smyslu čl. 11 odst. 2 téže bilaterální smlouvy, také na území České republiky. Samu skutečnost, že vysokoškolský diplom je veřejnou listinou, podle názoru krajského soudu není třeba dokazovat, s odkazem na zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, z něhož mimo jiné vyplývá, že kromě vysoké školy nemá nikdo právo přiznávat akademický titul a že vysokoškolský diplom je dokladem o absolvování studijního programu v příslušném studijním oboru, přičemž vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu, který se také řadí mezi doklady o studiu, se považují za veřejné listiny a dokládají absolvování studijního programu v příslušném studijním oboru. Zákon o vysokých školách dále stanoví, že v řízení ve věcech jím upravených se postupuje podle obecných předpisů o správním řízení, tedy podle správního řádu, od něhož se odvíjí také postup při vydávání vysokoškolského diplomu. Vysokoškolský diplom je přitom dokladem, který nahrazuje písemně vyhotovené správní rozhodnutí o ukončení studia a získání konkrétního akademického titulu.

S argumentací obžalované, že padělek originálu vysokoškolského diplomu nikdy nepoužila a že ověřená kopie padělku není veřejnou listinou, stejně jako legalizace kopie diplomu nečiní z této kopie veřejnou listinu osvědčující dosažené vzdělání, z čehož obžalovaná dovozuje nedostatek formálního znaku trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny, se krajský soud neztotožnil.

Z pohledu naplnění formálních znaků skutkové podstaty vytýkaného trestného činu je předně zapotřebí zdůraznit, že obžalovaná byla ve věci provedenými důkazy jednoznačně usvědčena z toho, že vysokoškolské studium na Akademické právnické univerzitě v M. neabsolvovala a nikdy jí nebyl vysokoškolský diplom vydán, přesto disponovala diplomem, jenž byl jednoznačně padělán (pouze nebylo zjištěno, jakým způsobem si jej obžalovaná opatřila). Bylo prokázáno, že obžalovaná padělanou veřejnou listinu užila jako pravou, neboť padělaný diplom včetně příloh dne 20.5.2009 předložila v notářské kanceláři JUDr. M. F. ve F.-M. a nechala si tuto kopii notářsky ověřit, ověřenou kopii poté předala tlumočníkovi Mgr. P. K., který vyhotovil překlad z ruského jazyka do českého jazyka a takto ověřenou kopii padělaného diplomu včetně překladu do českého jazyka zaslala jak na Právnickou fakultu Masarykovy univerzity v B., tak jí argumentovala v odvolacím řízení před Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy v P., kde se v důsledku toho domohla uznání vysokoškolského vzdělání absolvovaného na zahraniční vysoké škole v České republice, a tutéž ověřenou kopii nakonec jako doklad o svém vzdělání předložila i při jednání u Okresního soudu ve Frýdku-Místku v původně samostatně vedeném trestním řízení pro trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona, to vše za situace, kdy věděla, že se jedná o padělaný vysokoškolský diplom. Podle názoru krajského soudu obžalovaná bezpečně věděla, že k ověření pravosti listiny překládá v notářské kanceláři padělaný doklad (neboť nikdy na Akademické právní univerzitě v M. nestudovala a nedosáhla tam vzdělání, které by jí diplom stvrzoval).

Krajský soud má za to, že za situace, kdy konkrétní padělek má zastoupit určitou listinu, která je veřejnou listinou a která má relevantně deklarovat určité skutečnosti v ní uvedené, pak ověřená kopie takovéhoto padělku, použitá s vědomím, že se jedná o padělek, místo originálu za účelem dosažení účelu, ke kterému by jinak sloužil originál listiny, naplňuje znaky přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny ve smyslu § 176 odst. 1 alinea druhá tr. zákona., resp. § 348 tr. zákoníku (podle doby spáchání trestné činnosti). V této souvislosti netřeba zdůrazňovat, že notářské kanceláři jsou předkládány listiny za účelem opatření si ověřených kopií, které mají stvrzovat tytéž údaje jako originál, od kterého se ověření odvíjí. Pracovnice notářství I. S. nezkoumala pravost jí předkládaných listin, ale pouze shodu originálu a kopie, tato svědkyně předpokládala, že viděla originál listiny, a pochopitelně stvrzovala pouze skutečnost, že jí předložené listiny a kopie, které pořídila a notářsky ověřila, jsou totožné. Obžalovaná pak notářským ověřením kopie listiny, kterou vědomě, v rozporu se skutečností, vydávala za originál, získala legalizovanou listinu, která měla účinky originálu a která oficiálně deklarovala skutečnosti, odvíjející se od padělané veřejné listiny, a tuto notářsky ověřenou kopii vysokoškolského diplomu poté rovněž opakovaně užila jako pravou, a již předtím v notářské kanceláři užila padělanou veřejnou listinu jako pravou.

Krajský soud neakceptoval obhajobu obžalované ani v té části, kdy tvrdí, že účelem jejího jednání nebylo dosáhnout legalizace kopie diplomu za účelem osvědčení dosaženého vzdělání, nýbrž záměr podpořit svou obhajobu v souběžné věci, v níž okresní soud vynesl zprošťující rozsudek. Nejen že je tato verze obhajoby v rozporu s tvrzením obžalované, že vysokou školu v M. vystudovala a diplom obdržela, takže se zdá být velmi účelová, ale současně, i kdyby tomu tak bylo, nelze takový způsob obhajoby akceptovat. Je sice pravdou, že každý obžalovaný má právo hájit se způsobem, jaký sám uzná za vhodné, nicméně hranice, kam až může dojít obhajoba obžalovaného, je předem limitována, neboť obžalovaný se nemůže beztrestně obhajovat jednáním, jehož se dopustil a které vykazuje znaky jiného trestného činu.

Ze všech těchto důvodů nebyly odvolací námitky obžalované ohledně skutku, jímž byla napadeným rozsudkem uznána vinnou, shledány důvodnými.

Společenská nebezpečnost jednání obžalované je podle názoru odvolacího soudu natolik vysoká, že nebyl dostačující postih podle jiného než trestního práva, neboť obžalovaná nejprve padělaný diplom včetně příloh, a poté notářsky ověřenou kopii padělaného diplomu včetně příloh, doplněnou o oficiální překlad z ruského jazyka do českého jazyka, zaslala na právnickou fakultu, aby tak doložila

svou žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, poté jí argumentovala i v odvolacím správním řízení a předložila ji i v trestním řízení, a také je zřejmé, že titul Mgr. zjevně používá i v běžném občanském životě, jak je kromě výpovědí svědků v souvislosti s trestnou činností spočívající v neoprávněném podnikání patrné např. i z doloženého dokladu o její pracovní neschopnosti ze dne 24.3.2014. Jednání obžalované tedy formálně naplňuje znaky trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 alinea druhá trestního zákona č. 140/1961 Sb. a jeho stupeň společenské nebezpečnosti je vyšší než nepatrný. Trestný čin byl spáchán za účinnosti trestního zákona v tehdy platném znění a trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., účinný od 1. 1. 2010, pro obžalovanou není příznivější.

Následně byl přezkoumán výrok o trestu. Obžalované mohl být podle § 176 odst. 1 tr. zákona uložen trest odnětí svobody až na 2 léta nebo trest peněžitý. Okresní soud uložil obžalované trest odnětí svobody ve výměře 4 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 14 měsíců, a podle § 53 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákona jí dále uložil peněžitý trest ve výměře 80 000 Kč, přičemž pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody ve výměře 3 měsíců. Krajský soud dospěl k závěru, že uložení peněžitého trestu nelze odůvodnit pouze tím, jako to učinil okresní soud, že trestní zákon v ustanovení § 176 odst. 1 uložení takovéhoto druhu trestu výslovně umožňuje a že obžalovaná zjevně chtěla padělané veřejné listiny použít za účelem vylepšení svých příjmů, neboť tato úvaha okresního soudu není ničím podložena a zištná motivace ve vztahu k trestné činnosti, za kterou je obžalované trest ukládán, podle názoru krajského soudu nebyla prokázána. Okresní soud navíc neobjasnil osobní a majetkové poměry obžalované, aby bylo postaveno na jisto, že jsou splněny podmínky pro uložení peněžitého trestu podle § 54 odst. 1 tr. zákona. S ohledem na další poznatky zjištěné o osobě obžalované dospěl krajský soud k závěru, že dostačujícím postihem bude v tomto případě uložení trestu odnětí svobody, bez uložení dalšího druhu trestu. Z opisu rejstříku trestů totiž vyplývá, že obžalovaná má v opise rejstříku trestů pouze záznam z roku 2003, k němuž z důvodu osvědčení nelze přihlížet, a jiné negativní poznatky o její osobě nebyly zjištěny. Z těchto důvodů je přiměřeným trest odnětí svobody v dolní čtvrtině zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 4 měsíců, odložený na kratší zkušební dobu v trvání 14 měsíců

Z těchto důvodů bylo z podnětu odvolání obžalované M. A. rozhodnuto výrokem pod bodem I. tak, že podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr.ř. se v odsuzující části napadeného rozsudku zrušuje výrok o uloženém peněžitém trestu. Jinak zůstal napadený rozsudek v odsuzující části nezměněn.